

A pénzhordó lidérc

Ha valaki tojást talál, kösse fel a hóna alá, és tartsa ott három hétig. Az így kikelt állatot gondosan fel kell nevelni, mert ha megerősödik, lidércz lesz belőle, s mint ilyen, gazdájának minden parancsszavát teljesíteni képes. Egy mucsinyi gazdaember is nevelt magának ilyen lidérczet, ki naponta csipogva kérde a gazdájától: „Mit hozzak, mit hozzak?” Mivel a gazda pénzvágyó ember volt, hát így felelt: „Pénzt hozzál, pénzt hozzál.” A kötelességtudó lidércz úgy megfogadta a szót, hogy csakhamar terhére lett a sok pénz a gazdájának; már nem tudott mit csinálni véle. És mikor egy napon ismét feltette a szokásos kérdést gazdájának, az dühösen rákiáltott: „Sz..t hozzál, sz..t hozzál.” A lidércz ezúttal is oly jól teljesítette kötelességét, hogy a gazda kétségbe esve szaladt fűhöz-fához tanácsért, mit tegyen a lidérczcsirkével. Végre egy babonázó ember azt tanácsolta neki, hogy parancsolja meg a csirkének, hozzon rostában vizet. A parancs vétele után soha többé nem mutatkozott a lidércz.

Levágni az ilyen állatot nem lehet, mert boszorkányos erejénél fogva ö ölhetné meg azt, ki hozzá ilyen szándékkal közeledik. Vagy megfojtaná, esetleg álmában megnyomná. Innen eredhet a mondás: lidércznyomás ért az éjjel.

Egy másik gazda úgy szabadult meg a lidércz csirkéjétől, hogy miután a házépítéshez szükséges összes anyagot összehordatta vele, kivitte az erdőbe, s egy százados fának görcsét kivágva, az így támadt mélyedésbe helyezte a lidérczet, majd visszatette a görcsöt s jól beverte azt fejszével.